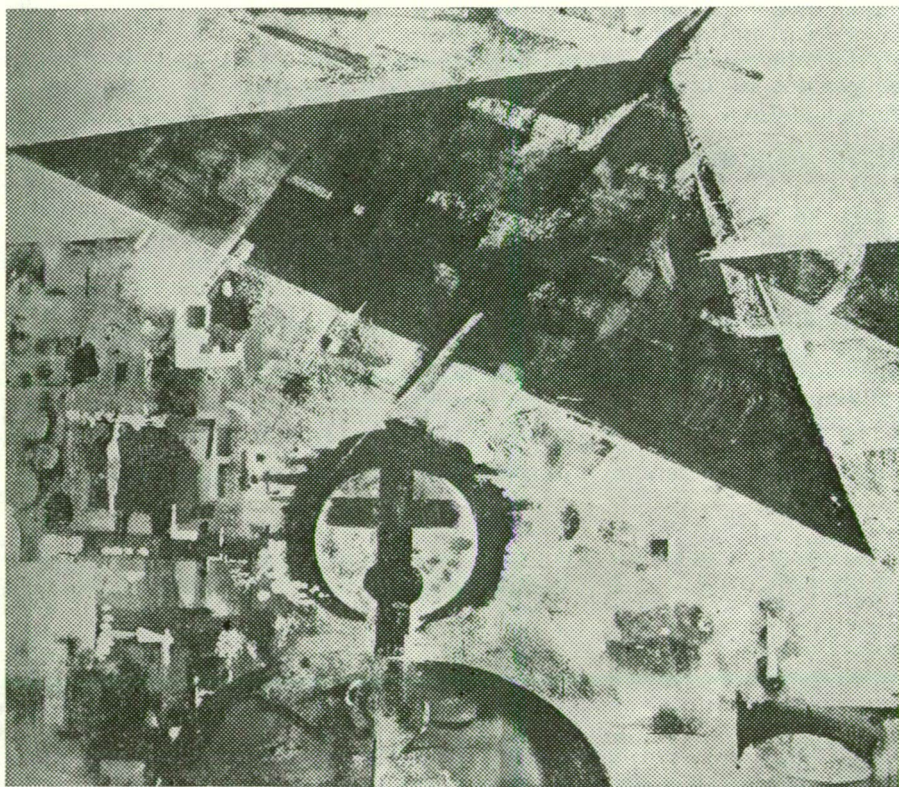

Isten, a kitelepített gróf segéd munkát végez. Az elkapott tudás pedig külföldre és vadászni jár. De mit látni a magaslesről? A horda makacsul úzi a zsákmányt. Kőbunkótól roppan a koponya lágytojása, megindul a nyáleválasztás, már-már ebédre kordul a százados gyomor, de a halhatatlan vad továbbzökell. Ha nem így, hát úgy. Képek csapdáját állítod neki: nyüzsgő lombon áthajított sugár, a Nap dárdája ő, vagy a Nap maga, égő aranypéncz — a csapda üres marad. Akkor hát ő a bosszú, a szenvedés, a fölfedezések. „Mégvan”, mondd, és üres markodra meredsz. Ettől aztán elfog a dühroham („a közhangulat érthetetlen változása”) és a háztetőről az ártatlan járókelőkre lövöldözöl. Végül kijózanodsz és többé nem törödsz az elnevezéssel, ráadásul a hús sem izgat már olyan nagyon, csak a vad futása, a könnyű lábdobogás a lehet és lesz között ingó pallón, melyen átiramlik a túlsó partra: ő az, nézel utána, ő, jelen és múlt titkos aránya, a rejtélyes keverék, melytől mindig fölrobban a végsőnek tetsző magyarázat, és minden perc új nyiladék az áthatolhatatlan sűrűben, hol az eszmékkel vadászó majmok minden észérv ellenére kitartó és fejlődéstani szépségversenyt nyert családjá él.

NOVÁK ANDRÁS: „NAPONTA HÁROMSZOR”